

ת"פ 41203/10/15 - גבריאל יוסיבוף, ג.י. (יוסיפוב) יהלומים בע"מ נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 41203-10-15 מדינת ישראל נ' יוסיבוף ואח'

מספר בקשה: 36

לפני מבקשים	כבוד השופטת לימור מרגולין-יחידי
נגד משיבים	1. גבריאל יוסיבוף 2. ג.י. (יוסיפוב) יהלומים בע"מ ע"י ב"כ עו"ד סבוראי, רון, קסלר ולשם
נגד משיבים	1. מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חיים ומויאל - רוטשילד

החלטה

עתירה לגילוי חומרים מדיוני ועדה ברשות המיסים לשינוי הסדרי מיסוי ליהלומנים

פתח דבר

ב"כ הנאשם הגישו בקשה לפי סעיף 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ") במסגרתה עתרו להעמיד לעיונם מסמכים מרשות המיסים, הכוללים פרוטוקולים וסיכומי דיון של מפגשים ברשות המיסים ביחס להסדר חדש למיסוי היהלומנים, וכן התייחסות לזהות המשתתפים באותם דיונים, ועבודות כלכליות שנערכו על ידי רשות המיסים לקראת הסדר מיסוי של היהלומנים, הכל ביחס לשנים 2006 - 2016.

בעקבות הגשת הבקשה ודיון מקדמי שנערך, קיבלה המאשימה מרשות המיסים מסמכים הקשורים לבקשה, ובהם: פרוטוקולים של דיונים מהשנים 2016 - 2017, הנוגעים לשינוי הסדרי המיסוי ביחס ליהלומנים ותכתובות נלוות, וכן פרוטוקולים ותכתובות משנת 2012 של דיוני הועדה לבחינת מיסוי ענף היהלומים בישראל ודרכי הטיפול בהיבטי מס הכנסה מכס ומע"מ (להלן: "הועדה") וכן את דו"ח הועדה מדצמבר 2013 (להלן: "הדו"ח").

לאחר בדיקה מסרה המאשימה להגנה ולביהמ"ש הודעת עדכון בה פירטה את החומרים שהתקבלו, התייחסה לשאלת הרלבנטיות של החומרים, להשלכות מעמדם כתרשומות פנימיות, והודיעה כי מסרה שש פרפרזות להגנה. בעקבות זאת עתרה ההגנה לקיים דיון.

טיעוני הצדדים

במסגרת הטיעון הכתוב והדיון שהתקיים, טענה המאשימה כי החומרים הנוגעים לשנים 2016 - 2017 אינם רלבנטיים, וכך אף פרוטוקול משיבה בה נכחו נציגי הבורסה ליהלומים בשנת 2016. אשר לפרוטוקולים ולתכתובות בקשר לדיוני הועדה, כמו גם הדו"ח, נטען על ידי המאשימה כי מדובר במסמכים פנימיים, המתעדים עבודה של ועדת בחינה פנימית, שלא הוקמה מכוח חוק, ואין בהם התייחסות לנאשמים או להליך הפלילי. באשר לשאלה אם נדרשת חשיפה של מי מהנתונים המפורטים באותם מסמכים פנימיים, הבהירה המאשימה כי רשות המיסים מתנגדת לחשיפת החומר בשל היותו תיעוד של דיונים פנימיים. בכל הנוגע לתכנים שעלו בדיונים, ציינה המאשימה כי היא לוקחת בחשבון את העובדה שהמלצות שהתגבשו בשלהי שנת 2016 בנושא הסדר מיסוי יהלומנים, פורסמו, כך שהן מצויות בידיעת ההגנה, וכן מצוי בידיעת ההגנה פרוטוקול עדותו של עד התביעה מטעם רשות המיסים מרסלו גראוס (להלן: "העד מרשות המיסים") מתוך תיק מקביל ובו התייחסות לנושאים שבקשר אליהם עותרת ההגנה לקבל חומרים. ואחרון, המאשימה מסרה שהעבירה להגנה שש פרפרזות המשקפות נתונים מתוך החומר. לשיטתה, בכך יצאה ידי חובתה, ואין מקום למסירת כל חומרים נוספים. לעניין זהות הדוברים או תפקידם, עמדה המאשימה על כך שאין מקום לחשוף את זהות הדוברים, שכן חשיפת זהותם תמנע מהם להביע את דעותיהם ומסקנותיהם באופן חופשי.

בדיון שהתקיים עמדה ההגנה על קבלת כל החומרים שביקשה, וטענה כי כולם רלבנטיים להליך, אין הצדקה שיוגדרו כמסמכים פנימיים, יש חשיבות בשקיפותם, ומחמת פוטנציאל התרומה שלהם להגנה, יש להעמידם לעיון במלואם. בהקשר זה הודגש כי הפרפרזות שנמסרו אינן יכולות להוות תחליף לדברים שמופיעים במסמכים, ויש לתת להגנה את האפשרות להשתמש בחומר הגולמי מבלי שעובד ונוסח בפרפרזה. ההגנה הדגישה כי אין לקבל טענה שיש להגן על חופש ההתבטאות של חברי הועדה, שכן מדובר בנושא שיש לו השלכה על הציבור וראוי לדרוש בהקשרו שקיפות מהרשות.

במהלך הדיון הוסכם להעמיד את החומר לעיון ביהמ"ש.

שני הצדדים השלימו טיעון משפטי בכל הנוגע למעמד הפרוטוקולים והתכתובות כתרשומות פנימיות, ושאלת זכות העיון של ההגנה באותם מסמכים וההצדקה לחשוף את זהות הדוברים במסמכים.

החומר שהועמד לעיון ביהמ"ש

לאחר הדיון הועמדו לעיוני שני קלסרי מסמכים.

כמו כן הועברו לעיוני שש הפרפרזות, שלוש מהן מתוך דו"ח הועדה ושלוש מתוך שלושה דיונים מוקדמים.

בנוסף, בהסכמה הוגשה הודעה לגבי שלושה נושאים אליהם נדרש העד מרשות המיסים בעדותו בתיק אחר.

דין והכרעה

בקשה זו אינה שונה במהותה מכל בקשה אחרת לפי סעיף 108 לחסד"פ לקבלת חומרים מצד שלישי, במקרה זה רשות המיסים, ויש להחיל בהקשרה את העקרונות המקובלים והנוהגים בכל הנוגע לבקשה ממין זה.

כך, כמקובל, בשלב הראשון בוחן ביהמ"ש את מידת הזיקה, הנגיעה והרלבנטיות של החומרים שהתבקשו, וזאת בהתחשב בטענות ההגנה שנפרשו לפני ביהמ"ש, כשבהקשר זה עשויה להיות חשיבות לסוג הטענות ולמידת הזיקה הפוטנציאלית של המסמכים ביחס לאותן טענות. בשלב השני, אם וככל שאכן קיימת נגיעה וזיקה, יש לערוך איזון בין האינטרס שבגילוי החומרים לבין אינטרסים נוגדים אחרים, ובהם אינטרסים של הגורם ממנו מתבקשים החומרים ואינטרסים ציבוריים כלליים. בגדרי איזון זה נבחנת, בין היתר, סוגיית מעמדם של המסמכים שהתבקשו, כתרשומות פנימיות.

זיקת החומרים המבוקשים להליך

בכל הנוגע לשאלת הרלבנטיות, נגיעה וזיקה של החומרים שבמחלוקת להליך, יש לציין שבשלב מתקדם זה של ההליך, טענות ההגנה, בעיקרן, מוכרות לביהמ"ש.

לצד טענות ההגנה שמוכרות בכלליות, הנושאים הבאים שעלו במסגרת הפרפרזות ופרוטוקול עדות העד מרשות המיסים, הם כמובן רלבנטיים:

- א. אופן הגשת הדו"חות על ידי היהלומנים.
- ב. הסבר לגבי התחשיב חסרונות ויתרונות, והיקף היהלומנים ששילמו מס על פי המחזור והתחשיב.
- ג. הקושי לערוך שומה ליהלומן הנובע משיטת ההערכה של המלאי על פי שיקול דעת בלעדי של היהלומן בקביעת ערך המלאי ללא יכולת לבקר את ההערכה. הקושי לבצע שומה אמיתית ולבדוק את הנתונים.
- ד. הליכי הביקורת בתקופה הרלבנטית לאישום, מיעוט הבדיקות על סמך התחשיבים, והקושי של חוליית היהלומנים בפ"ש לבצע את המשימות המוטלות עליה ולערוך את הבדיקות למרות שהדבר אפשרי.
- ה. מידת הידיעה של רשות המיסים ביחס למסחר בפתקי קנייה.

ניתן, אם כן, לקבוע שטענות ההגנה הקשורות למרכיבי האחריות הפלילית ולפגיעה בצדק, הן בעלות זיקה לנושאים הבאים: המצב הנוהג בקרב היהלומנים בתקופה הרלבנטית לכתב האישום ובשנים שקדמו לה מבחינת התנהלותם בינם לבין עצמם, הרישום בספרים ואופן דיווח לרשויות המס. בנוסף, התנהלות בכירי הבורסה ליהלומים בהקשר זה. ולבסוף, מודעות רשות המיסים למצב הנוהג, לרבות השימוש בפתקי קניה, אופן התנהלות היהלומנים בינם לבין עצמם, ואופן הדיווח של היהלומנים, הבקרה על התנהלות היהלומנים ועל דיווחיהם בתקופה הרלבנטית לכתב האישום.

כפועל יוצא מכך, ככל שהחומרים שבמחלוקת עוסקים בנושאים אלה, הרי שמתקיים התנאי הראשון של רלבנטיות, כשעוצמת הרלבנטיות עשויה להשתנות בהתאם לאופי החומרים ולמידת תרומתם הפוטנציאלית לטענה שנועדו לקדם, והכל כשביהמ"ש מזהיר את עצמו כי הוא חשוף לחלק בלבד מחומרי החקירה בתיק וכי אין חקר לתבונת סנגור.

אקדים ואציין כי לאחר עיון מצאתי שקיימים בתוך המסמכים מקטעים רלבנטיים, ולפיכך, יש לפנות לשלב השני של הבדיקה. בהקשרו של שלב זה נטענו טענות משפטיות בקשר למעמד המסמכים כתרשומות פנימיות והשלכות שיש לכך לעניין העיון בחומרים.

מעמד המסמכים - האם מדובר בתרשומות פנימיות?

ההלכות הנוגעות לתרשומות פנימיות מוכרות, ואין צורך להרחיב ביחס אליהן. בכל הנוגע לאותן הלכות, אציין כי בחלק לא מבוטל מהמקרים הבקשות נוגעות לסיכומים ודיונים ברשויות החקירה והתביעה, שנערכו במהלך הכנת התיק ובהקשרו של ההליך הפלילי, ומעמדם הפנימי של אותם דיונים הוא על פי רוב ברור ומובהק.

עם זאת, השאלה אם מסמך מהווה תרשומת פנימית מתעוררת גם ביחס לדיונים של גורמים פרטיים או רשויות ציבוריות, כשמתבקש עיון בהם במסגרת ההליך הפלילי, והמבחינים לזיהוי מעמד המסמכים שבמחלוקת, הם אותם מבחינים בשינויים ובהתאמות המתחייבים. היות שבמקרה שלפני העתירה היא לקבלת חומרים מרשות ציבורית, אתמקד בגוף זה.

בהתאם למבחינים שהתגבשו בפסיקה, דיונים שנערכו אצל רשות ציבורית ומסמכים פנימיים של הרשות נבחינים ומסווגים כחומר חקירה העומד לעיון או כתרשומת פנימית, על פי שיקולים שמשקלם משתנה בהתאם למכלול הנסיבות.

בין השיקולים ניתן לציין את מהות המסמכים, היינו אם מדובר בדיונים שנערכו לצרכים פנים מערכתיים או למטרות אחרות, באיזו מידה סברו המשתתפים בדיון כי דבריהם לא ייחשפו ועד כמה השפיע עניין זה על אופן התבטאותם, עיתוי הכנת המסמכים אל מול התקופה הרלבנטית להליך, מידת נגיעת נושאי הדיונים להליך הפלילי, בין באופן ישיר ובין באופן עקיף תוך כדי דיון בנושאים כלליים, ועוד. שיקול בעל חשיבות מירבית נוגע לתוכן המסמכים ותכולתם, היינו אם מדובר בניתוח של חומרים שנאספו, הסקת מסקנות והמלצת המלצות ללא חידוש מבחינת חומרי הגלם, או שמא יש בדיונים חומרי גלם ו/או ראיות עצמאיות.

בהקשר זה אדגיש כי לשיטתי זיהוי של מסמכים שבמחלוקת כמכילים ראיות עצמאיות שיש להעמידם לעיון או כתרשומות פנימיות, עשוי להיות מושפע גם מתפקיד הדובר ומעמדו באותה רשות, במקרים המתאימים אף במנותק משאלת אופי הדיון. כך, למשל, ככל שיש חשיבות לצרכי ההליך הפלילי לשאלה מה ידע דובר מסוים או גוף או רשות בנקודת זמן מסוימת, אזי גם אם הנתונים אליהם התייחסו הדוברים בפרוטוקול הדיון אינם חדשים, ואינם בבחינת ראיה עצמאית, ולכאורה ההתייחסות אליהם נדמית כניתוח, עיבוד או הסקת מסקנות, עשויה להיות משמעות לעצם ההתייחסות אליהם על ידי גורם בגוף הציבורי. מבחינה זו, הידיעה, ההבנה והתנהלות של גורמי הרשות ביחס למציאות הנוהגת בתקופה הרלבנטית להליך הפלילי, עשויות לבסס ראיות שהן עצמאיות ורלבנטיות להליך הפלילי.

כעולה מן המקובץ, הסיווג של מסמך כתרשומת פנימית אינו נגזר בהכרח מסוג הדיון שאותו מסמך מתעד, אלא מתכני

הדיון ובמקרים מסוימים גם מהדובר בדיון, והכל בהסתכלות רחבה של התכליות לשמן מתבקש החומר. באופן זה, ניתן לסווג חלקים שונים של אותו מסמך כבעלי אופי שונה, ולכך מטבע הדברים השלכה על ההכרעה בשאלת העמדתם או העמדת חלקים מתוכם לעיון.

טרם סיום הנושא של סיווג מסמכים כתרשומות פנימיות, אציין שאינני רואה צורך להכריע בטענה כללית וגורפת של ההגנה שדיונים במסגרת ועדה פנימית בתוך רשות ציבורית, בשל אופיים והשלכתם על ציבור נרחב, אסור שיסווגו כתרשומות פנימיות. מדובר בטענה, שחורגת מגדרות ההליך הפלילי והבקשה לקבלת חומרים בהקשרו של הליך זה. בנוסף, עיון בפסיקה אליה הפנתה ההגנה, בכל הנוגע לדיוני ודו"חות של ועדות של רשויות ציבוריות, מעלה שעיקר המשקל ניתן לאיזון בין השיקולים השונים ולבחירת האופן שבו הפעילה הרשות את שיקול דעתה, ולא דווקא למעמד המסמכים, וגם בהליך שלפניי, ראוי ששאלת אופן עריכת האיזון תעמוד במרכז ההכרעה, ולכך אתייחס כעת.

איזון בין האינטרסים המתנגשים

מקום שביהמ"ש מגיע למסקנה כי מסמכים משקפים דיונים פנימיים ויש הצדקה להגדירם כתרשומות פנימיות, לא תמה מלאכתו, שכן, כאמור, בשלב השני נדרש ביהמ"ש לאזן בין אינטרס הגילוי ועוצמתו, בהתאם למידת הרלבנטיות, לבין שיקולים ואינטרסים נוגדים, ובהם היות החומר בגדר תרשומת פנימית.

לגבי אופי עריכת האיזון באופן כללי נשפכו נהרות של דיו ואין צורך לחזור על הדברים.

בהקשר של איזון הנוגע לתרשומות פנימיות, אעיר כי בשונה מהעמדה שהביעה המאשימה, ניתן, לדעתי, להקיש וללמוד גם מהעקרונות שהתגבשו במסגרת עתירות לפי חוק חופש המידע, הכל בשינויים המחויבים ובהתאמות הנדרשות למסגרת של בקשה בתוך הליך פלילי. ואכן, בלא מעט החלטות במסגרת הליכים פליליים מאוזכרות הלכות אלה.

חוק חופש המידע, תשנ"ח - 1998 (להלן: "חוק חופש המידע/ החוק") מכיר בזכות הכללית לקבל חומרים מרשות ציבורית, ומסייג את הזכות הגורפת ואת החובה המוחלטת של הרשות הציבורית להעמיד את המידע, בין היתר, בנסיבות המפורטות בסעיף 9(ב) לחוק, ביניהן במקרים שהמידע נוגע לדיונים והתייעצויות פנימיים. משמעות ההוראה היא שבנסיבות המפורטות בסעיף 9(ב) לחוק אין הרשות הציבורית מחויבת במסירת המידע לפי החוק. עם זאת, אין מדובר בהוראה האוסרת את מסירת המידע. יתרה מכך, הרשות הציבורית מחויבת בשקילת כל השיקולים ובעריכת כל האיזונים בהפעלת שיקול דעתה אם להעמיד את החומרים ובאיזו מתכונת, כשהשיקולים בדבר אופיו של החומר המבוקש, מעמדו, זיקתו למבקש, האינטרס של המבקש, מידת הפגיעה באינטרסים מוגנים ומידת ההכבדה, הדומים לשיקולים שפורטו לעיל, צריכים כולם להשקל בהתאם לנסיבות העניין. לפיכך, גם בהתאם לחוק חופש המידע, עצם העובדה שמדובר בדיונים פנימיים, אין משמעה שהרשות פטורה ממסירת החומרים, אלא עליה לבחון את עמדתה ואת החומרים לפי השיקולים שפורטו.

מקום שהפנייה לרשות הציבורית היא באמצעות המאשימה במסגרת הליך לפי סעיף 108 לחסד"פ כחלק מהליך פלילי, והמאשימה משמשת כזרוע ארוכה של הרשות הציבורית, אמורים להשקל שיקולים שאינם מהותית, בהתאמות ובשינויים המחויבים, כאמור.

מהן התוצאות האפשריות של האיזון בין האינטרסים הנוגדים? באותם מקרים בהם יש רלבנטיות לחומרים, אך מנגד יש

שיקולים המצדיקים לסייג את העיון בהם, לדוגמא משום שמדובר בתרשומות פנימיות, ניתן להגיע לתוצאות ביניים, שבהן נשמרים האינטרסים של ההגנה, תוך פגיעה במידה מועטה ככל הניתן באינטרסים המתנגשים. בתוך תוצאות הביניים ניתן לכלול מסירת מידע רק אם וככל שיש בו חידוש מבחינת ההגנה ו/או מסירתו ללא התייחסות לזהות מוסר המידע ו/או עריכת פרפרזות חלף מסירת המידע מתוך הדיונים, כשהפרפרזות יכולות להיות בדרך של הבאת המידע כלשונו או בדרך של סיכום תמציתי של הדברים, הכל כמובן בהתחשב באופי המידע, חשיבותו וכל כיוצא באלה שיקולים שפורטו לעיל.

אותם דברים נכונים גם ביחס לזהות הדוברים. חשיבות זיהוי הדוברים משתנה לפי התכלית שלשמה מתבקש העיון בחומר, וכן מושפעת מהשאלה אם מדובר במי שהוא עד במשפט או לא. ברוב המקרים כשתוכן הדברים הוא שעומד במוקד, אין חיוניות במסירת זהות הדוברים, ואז עשויה להיות מוענקת בכורה לשיקולים של קיום דיון פנימי ולציפיות המשתתפים שדבריהם לא יחשפו בפומבי. עם זאת, באותם מקרים שבהם יש חשיבות לכך שבעלי תפקידים בכירים באותה רשות, הם שהביעו את העמדה, נקודת האיזון היא שונה.

ומן הכלל אל הפרט

המסמכים בקלסר כוללים מסמכים רבים שאינם רלבנטיים מבחינת אופיים או מבחינת תוכנם. כמו כן, בתוך מסמכים רלבנטיים קיימים קטעים רבים שאינם רלבנטיים, כשהמבחן לרלבנטיות במקרה זה אינו תלוי במועד בו נוצר מסמך זה או אחר אלא הוא תלוי בתוכן ובהקשר.

מבין המקטעים הרלבנטיים, יישום המבחנים והעקרונות שפורטו לעיל מוביל למסקנה כי המסמכים הם בעלי מעמד שונה מבחינת סיווגם, במקטעים שונים של המסמכים.

כך, המסמכים שקדמו לדו"ח משקפים דיונים של ועדת בדיקה פנימית, אשר שמעה שלל גורמים, בנושאים שונים, במטרה לבחון בחינה רחבה של שאלת מיסוי היהלומים והסדרת הנושא.

הועדה מונתה בשלהי שנת 2011 ואין בדיוניה, למעט במקטעים בודדים, התייחסות לחקירה הפלילית. בנוסף, על פי הרשום בחלק מהמסמכים עולה הנחה של המשתתפים כי מדובר בדיונים פנימיים. נתונים אלה תומכים במעמד המסמכים כמסמכים פנימיים. בנוסף, במקרים רבים כוללים המסמכים התדיינותיות והתלבטויות של גורמי המקצוע, וכן המלצות והצעות צופות פני עתיד. כל אלה מבחינת אופיים ומהותם, משקפים התדיינות פנימית בשלבי עיצוב.

לצד זאת, ומבלי למעט מן האמור, יש בדיוני הועדה ובדו"ח התייחסויות נקודתיות לנושאים הרלבנטיים להליך שלפניו, שפורטו לעיל, ובהקשרים אלה, במיוחד כשההתייחסות נוגעת לנתונים שעשויים להצביע על הבנת רשות המיסים והיקף ידיעתה על המתרחש בתקופה הרלבנטית לאישום או על עמדות של בכירי הבורסה, הרי שאין מדובר בתרשומות פנימיות אלא בראיות עצמאיות. ביחס לראיות אלה, יש בעיני משמעות גם לתוכן וגם למי שאמר את הדברים, ולפיכך בהקשרם של מקטעים אלה יש מקום לחשיפת זהות הדובר.

כמו כן, מקום שקיימת התייחסות מפורטת ביחס למצב הנוהג בתקופה הרלבנטית לאישום, על כל מרכיביו כפי שפורט

לעיל, אזי גם אם מדובר באמירות בתוך מסמך פנימי, שאינן בבחינת ראייה עצמאית מובהקת, עדיין באיזון בין האינטרס של הנאשם לאינטרסים הנוגדים, יש לאפשר חשיפה והעמדה לעיון של אותן התייחסויות. במסגרת האיזון בין האינטרסים, יש משמעות לנתונים שממילא כבר מצויים בידיעת ההגנה, ודי להשקפתי בהבאת מקטע ממצה באותו נושא מאחד הדיונים, ואין צורך להעמיד לעיון את אותם דברים החוזרים על עצמם, למעט במקרים שבהם עשויה להיות משמעות להקשר שבו נאמרו דברים מסוימים. מובהר בעניין זה כי אם אותה התייחסות הובאה כבר במסגרת הפרפרזות וההודעה, לא אורה על העמדתה לעיון פעם נוספת, אלא ביחס לנושאים שלא נזכרו במסגרת הפרפרזות.

לעניין חשיפת זהות הדובר, מקום שמדובר בעד תביעה נחשפה זהותו כדובר, ובמקומות האחרים אני סבורה שיש חשיבות לזהות הדובר רק אם האמירה היא בעלת פוטנציאל של חשיבות לעצם מעמדו של הדובר. אני מוצאת לנכון להבהיר כי השוואה בין הדיונים לפרפרזות מעלה שבמקומות שצוין "נאמר/מסר" מדובר בציטוטים ולא בסיכום חופשי של רוח הדברים. לא מצאתי בקשר לאותם ציטוטים חשיבות בציון זהות הדובר, זולת העובדה שכל הדוברים הם בעלי תפקידים מקצועיים ברשות המיסים. אשר לאמירות מפי בכירי הבורסה, סברתי שמדובר בראייה גולמית ויש להביאה כלשונה.

אציין כי המסמכים כוללים סיכומי דיון מודפסים של ישיבות וכן תכתובות שנרשמו, כך נראה, על ידי מי מהמשתתפים בדיון, כשכלל התכנים בתכתובות ובסיכום הדיון זהים או לכל הפחות מאד דומים. מבלי למעט מן האמור, בחנתי גם את התכתובות, ומקום שבמסגרתן נזכרו נתונים שבהתאם לקריטריונים שצוינו לעיל אני סבורה שיש להעמידם לעיון, אורה על כך.

סוף דבר

לפיכך, אני מורה כי יועמדו לעיון המקטעים הבאים מתוך דיוני הועדה והדו"ח:

בפרוטוקול הדיון מיום 31.1.12 שני מקטעים שסומנו וכן התייחסות לזהות הדובר.

בפרוטוקול הדיון מיום 16.2.12 מקטע אחד שסומן שמתקשר למשפט שנרשם בפרפרזה - ללא חשיפת זהות הדובר.

בתכתובת בכתב יד של הישיבה מיום 16.2.12, מקטע אחד שסומן בהקשר למשפט האחרון שמצוין בפרפרזה ומקטע נוסף שסומן - ללא חשיפת זהות הדובר.

בתכתובת נוספת בכתב יד של הישיבה מיום 16.2.12, מקטע אחד שסומן וכן התייחסות לזהות הדובר.

בפרוטוקול הדיון מיום 15.3.12 מקטע אחד שסומן וכן התייחסות לזהות הדובר.

בתכתובת של דיון מיום 19.10.16 שני מקטעים שסומנו וכן התייחסות לזהות הדוברים.

מתוך הדו"ח - סעיף 6.3 ללא הפסקה הראשונה וסעיף 6.4 בלי הפסקה האחרונה.

המאשימה תאסוף את הקלסרים מהלשכה ותעמיד בהקדם את החומרים שסומנו בתוכם לעיון.

ניתנה היום, י"ח חשוון תשע"ח, 07 נובמבר 2017, בהעדר הצדדים.